

Sensorveiledning

KLAR2100 – Klart språk, demokrati og rettssikkerhet V22

KLAR2100 gir 10 studiepoeng. Emnet har mappeeksamen med tre obligatoriske oppgaver: Én muntlig gruppeoppgave (Oblig 1) og to hjemmeoppgaver (Oblig 2 og 3). I vurderinga blir det benyttet gradert karakterskala A–F, med «[Fagspesifikke karakteromtalar nordisk](#)» som retningsgivende for karaktergivinga. Det er ikke gitt anvisninger om målform, men alle oppgavene er formulert parallelt på nynorsk og bokmål (se vedlegg). I Oblig 3 har studentene blitt oppmuntret til å skrive sammendrag på den målformen de ikke vanligvis benytter, men beherskelse av sidemål skal ikke være utslagsgivende for karakterfastsettelse. Studentene har fått muntlige tilbakemeldinger på Oblig1 (som ble bestått av alle) og skriftlige tilbakemeldinger på Oblig 2, hvor et mindre antall levert inn et utkast nr. 2, de har også fått skriftlige tilbakemeldinger på dette.

I emnebeskrivelsen heter det at studentene etter fullført emne skal kunne:

1. kunne bruke teorier og begreper fra retorisk medborgerskapsteori og grunnleggende resepsjonsteori
2. kunne vurdere maktforholdene mellom myndigheter og borgere i myndighetstekster i et språklig, juridisk og samfunnsvitenskapelig perspektiv
3. ha grunnleggende ferdigheter i å skrive myndighetstekster som legger til rette for deltakelse og medborgerskap
4. kunne veilede kolleger og koordinere skriveverksteder med tanke på å skrive tekster som samtidig er klare og myndiggjør leseren.

Ad 1: Resepsjons-/Modelleserteori ble vektlagt i undervisninga, men vi valgte ikke å legge særskilt vekt på dette i de obligatoriske oppgavene.

Ad 2: Både i undervisning og pensum har det vært sterke innslag av grunnleggende samfunnsvitenskap og juss. Juristen J.C. F. Nordrum har hatt ansvar for ett av seminarene og H.P. Graver for ett, og Maimu Beretzkina for ett.

Ad 3: I flere av seminarene har vi gjennomført korte «tekstverksteder» med frivillig oppfølging/innsending etterpå av tekster i ulike sjangere. Ikke minst har læringsassistenten gjennomført frivillige tekstverksteder i forbindelse med ekstraundervisning 1 time per uke. Blant annet er det i seminaret + frivillige timer utført et oppdrag for UiO sentralt om utforming av statutter og nettinformasjon om UiOs priser.

Ad 4: Særlig samarbeidet om den muntlige Oblig 1 ga trening i planlegging og formulering av tekster. Studentene har vært oppmuntret til å kollokvare om de ulike oppgavene som har vært gitt, og læringsassistenttimene har gitt rom for veiledning og tilbakemelding. Etter særskilt ønske fra studentene ble det dessuten tilbudt et ekstraseminar knyttet til dette læringsmålet, ledet av læringsassistenten i samarbeid med en medarbeider fra Akademisk skrivesenter ved UB.

Sensor skal i vurderinga av de to skriftlige oppgavene ta hensyn til at studentene har mottatt skriftlig veiledning på Oblig 2, men ikke Oblig 3. Utkast til begge oppgaver ble lagt fram for studentene til diskusjon og kommentar.

JLT

Muntlige kvalifiseringsoppgaver KLAR2100 V22

Tre grupper – tre undergrupper – tre minutter på hver student!

1. På deres arbeidsplass [konkretiser gjerne] er det blitt enighet om å starte et klarspråkprosjekt med sikte på at alle skal kommunisere klarere både internt og eksternt. Men det har oppstått uenighet omkring hva som skal være målet med prosjektet og dermed hva som skal være suksesskriteriene. Én gruppe mener at hovedmålet må være å redusere antall eksterne henvendelser og redusere saksbehandlingstiden eksternt. En annen gruppe mener det viktigste er at bedriften/institusjonen "er der for kundenes/brukernes skyld" og at målet må være at de ikke bare finner, forstår og bruker informasjonen, men at de også inviteres til å komme med kritiske innspill og at saksbehandlingen skal bli så god og grundig som mulig. Den tredje gruppa skal argumentere for at det går an å forene de to første standpunktene.

2. På deres arbeidsplass [konkretiser gjerne] har det oppstått uenighet om det er noe poeng i å følge rettskrivningsregler til punkt og prikke. Én gruppe argumenterer for at dette er svært viktig, eksternt, men også internt. En annen gruppe hevder at oppmerksomhet på rettskrivning snarere hemmer enn fremmer god kommunikasjon. En tredje gruppe forsøker å veie de to første standpunktene opp mot hverandre.

3. I den offentlige institusjonen dere arbeider i [konkretiser gjerne] er mange brukere som ikke behersker norsk skriftlig eller muntlig. Det har oppstått uenighet hos dere om hva dette bør innebærer for den digitale brukerkommunikasjonen deres. Den ene gruppen mener det er tilstrekkelig med en norsk og en engelsk nettside og tilsvarende standardbrev. "Med google translate o.l. bør brukere kunne ta seg fram." Den andre gruppen mener at insitusjonen må koste på seg å gjøre store tilpasninger ikke bare gjennom oversettelser, men også kulturelt sett, overfor brukere med annen språk- og kulturbakgrunn. En tredje gruppe forsøker å veie de to første standpunktene opp mot hverandre.

Første skriftlige obligatoriske oppgave/oppgåve, KLAR2100, V22

Bokmål:

- Lytt gjennom alle episoder i NRK-podcasten «På innsiden av NAV». Drøft i hvilken grad NAVs handlemåter og tekster, slik de er beskrevet i podcasten, er egnet til å styrke eller svekke tilliten til den norske velferdsstaten. Ved siden av pensumlitteratur og ev. annen litteratur skal du referere til manuskriptet til professor Grete Brochmanns foredrag på NAV-konferansen 2021 (22.11.21 «La oss snakke om tillit»). Omfang: 8-10 000 tegn med mellomrom. Litteraturliste kommer i tillegg.
- *Om den akademiske drøfting-sjangeren: Se/les ev. Ragna Neraals foredrag på Skrivenatt 2021. Vær også oppmerksom på at du kan få skrivehjelp på Skrivesenteret.*

<https://www.ub.uio.no/kurs-arrangement/arrangementer/ub-felles/2021/skrivenatt.html>

Nynorsk:

- Lytt gjennom alle episodar i NRK-podcasten «På innsiden av NAV». Drøft i kva grad NAVs handlemåtar og tekstar, slik dei er skildra i podcasten, er eigna til å styrkje eller svekke tilliten til den norske velferdsstaten. Ved sida av pensumlitteratur og ev. annan litteratur skal du referere til manuskriptet til professor Grete Brochmanns foredrag på NAV-konferansen 2021 (22.11.21 «La oss snakke om tillit»). Omfang: 8-10 000 teikn med mellomrom. Litteraturliste kommer i tillegg.
- *Om den akademiske drøfting-sjangeren: Se/les ev. Ragna Neraals foredrag på Skrivenatt 2021. Ver også merksam på at du kan få skrivehjelp på Skrivesenteret.*

<https://www.ub.uio.no/kurs-arrangement/arrangementer/ub-felles/2021/skrivenatt.html>

NB: Brochmanns foredrag skal ikke distribueres videre. Jeg har mottatt det av forfatteren med en avtale om at det kun skal brukes i undervisning. Johan T. 17.2.22.

NAV-foredrag – tillit 22.11.2021

Hva er tillit og hvilken betydning har det for velferdsstaten?

Grete Brochmann, UiO

Harald Eia har «lært å elske» NAV. Jeg kunne si det samme. Hadde et intenst forhold til NAV for noen få år siden - var skikkelig langtidssykmeldt etter en gjenstridig hjernerystelse - i to runder. I praksis var jeg sykmeldt (gradert!) i godt over to år. Og jeg ble håndtert konstruktivt og adekvat på alle tenkelige vis av NAV-systemet.

Men hvis jeg skulle se på fenomenet Eia og Brochmann med sosiologiske briller: Vi er begge ressurssterke - på mange måter heldige og velplasserte i samfunnet. Så når vi føler oss så godt ivaretatt av NAV, er det flere måter å tolke det på.

Dels er det et prov på at den universelle velferdsstaten fungerer. Også vi som **ikke** tilhører utsatte grupper nyter godt av gode ordninger, og støtter derfor opp om velferdsmodellen, betaler vår skatt og er rimelig glade.

Men det kan også hende at vår posisjon påvirker NAV, at det settes i gang en gunstig interaksjon med systemet som kommer oss til gode. Og det kan tenkes at vår plassering i samfunnet - vår profesjonelle plattform gjør at vi **aldri** ville bli mistenkt for å ville utnytte systemet for å **slippe å jobbe**, og at NAV derfor uten risiko kan behandle oss maksimalt tillitsfullt.

Så altså, Eia og Brochmann *hadde* tillit til systemet; ble møtt med tillit og lærte følgelig å elske det de allerede elsket.

I den andre enden av lagdelingen har vi den såkalte trygdeskandalen, som jeg skal komme litt tilbake til senere. Bare litt.

Min underoverskrift i dag må følgelig være **Tillit blant hvem**. Jeg tror det i stigende grad vil være sentralt i denne diskusjonen, noe jeg skal komme tilbake til.

Men først:

Hva er tillit og hvilken betydning har den for velferdsstaten?

Tillit er en litt ullen ting – rund som en ball: Man forutsetter på sett og vis det som skal forklares. Psykologene sier – at det er en emosjonell hjerne-tilstand, at det handler om forventninger om adferd og at den finnes i alle typer menneskelige relasjoner.

For oss sosiologer er tillits-fenomenet nærmest en grunnplanke for faget.

Sosiologiens gamle helter var opptatt av hvordan sosial orden er mulig - hvordan samfunn henger sammen, og hvilke forutsetninger som skal til for at individer handler på måter som bidrar til sammenbindingskrefter – til sosial orden. Hvis man er heldig, blir tillit gjenskapt og gjerne forsterket over tid. Tillit og velfungerende samfunn er gjensidig konstituerende.

En serie begreper og fenomener som er sterkt koplet gjør dette feltet vanskelig å manøvrere i: solidaritet, fellesskap, gjensidighetsnormer, sosial kapital, lim, kohesjon, legitimitet, tilhørighet med flere– I tillegg er det viktige koplinger til demokratiet og rettsstaten: Hvordan kan man sikre fortsatt støtte til de mekanismene som gjenskaper tilliten?

Samfunnsforskere har de senere årene lagt stadig større vekt på tillits-dimensjonen når man skal forklare de nordiske velferdssamfunnenes suksess:

Tillit sees som selve limet i det institusjonelle reisverket, en usynlig rikdom som bidrar til vekst, effektivitet, fordelingsvilje og ikke minst – gode liv for befolkningen.

Velfungerende forvaltning, politi og rettsvesen, bygd på styringsprinsipper som upartiskhet, etterprøvbarhet og kompetanse fremheves som forklaring på tillitens slitestyrke.

Det har vært, og er, en sterk oppslutning om velferdsmodellen i Norge. I internasjonale sammenlikninger rager Norge høyt når det gjelder ”generalisert tillit” – det som i andre sammenhenger gjerne kalles ”samfunnslim” eller ”kohesjon». Og denne tilliten er en nødvendig ingrediens i videreføringen av en – langt på vei – likebehandlende og omfordelende velferdsstat. For dyre kollektive ordninger krever tillit og solidaritet til noe hevet over individene og smågruppene i samfunnet. På den annen side bidrar en velfungerende velferdsstat til å **skape** tillit.

I Nordisk råd: kaller man tillit »det nordiske gullet. «. I internasjonale sammenligninger skårer **alle** de nordiske landene svært høyt.

Norge plasserer seg nå for tiden etter DK og Finland, foran Sverige og NL.

Grunnen til dette er sammensatt: man har hatt sterke stater, robuste demokratier, velfungerende sentrale institusjoner, en blandingsøkonomi som har vært gunstig i en mer globalisert verden og man har hatt et sterkt frivillig organisasjonsliv.

Men ikke minst har man hatt en samfunnskontrakt bygd på en forestilling om en medborger-universalisme.

Men denne gjensidig forsterkende dynamikken er ikke gitt en gang for alle. Dvs Tillit er ikke en **stor ting** man har eller ikke har. Den kan endre seg gradvis eller mer plutselig. **Og den er ulikt fordelt i befolkningen.** I OECD-området falt andelen av innbyggerne som svarte at de har tillit til nasjonale myndigheter drastisk etter finanskrisen i 2008, for eksempel Deretter har den i gjennomsnitt steget med to prosentpoeng og nådde 45 prosent i 2018. Nordmenns tillit til nasjonale myndigheter har ligget stabilt på nesten 70 prosent siden 2007, ifølge OECD 2019.

XXXXXX

Så langt har jeg hovedsaklig snakket om *generalisert tillit*. Det er den typen tillit som måler tilbøyeligheten til å stole på fremmede i situasjoner med lite informasjon. Med andre ord, det handler om en grunnfestet trygghet overfor omgivelsene, som man har opparbeidet gjennom sosialisering og skolegang i et

velfungerende samfunn. Men man kan også snakke om *spesifikk* ofte kalt *horisontal tillit*, som dreier seg om tilliten til individer og konkrete grupper – familie, nabolag, etnisk gruppe, folk med tilsvarende utdanning etc.

En viktig *vertikal tillit er den som gjerne kalles institusjonell tillit*. Dette er et varemerke i Norden, og jeg regner med at min etterfølger Staffan Kumlin vil snakke mer inngående om dette – (han har skrevet innflytelsesrikt om fenomenet gjennom mange år.) Så jeg begrenser meg til å slå fast at tillit til sentrale samfunnsmessige institusjoner (politiet, domstolene, NAV, Helsemyndighetene etc.) høyst sannsynlig er helt sentralt for å forklare Norges gode plassering i de internasjonale rankingene.

Mange forskere peker i dag på to store utfordringer når det gjelder tillits-forrådet i Norge: Økende sosial ulikhet og koplet til dette – økende migrasjonsrelatert mangfold.

Det er interessante diskusjoner blant tillitsforskere om opphavet til den generaliserte tilliten - Om den er dypt kulturelt forankret eller om den i sterkere grad kan læres og erfares. I dette ligger at velfungerende institusjoner selv betyr svært mye for å skape tillit langs veien.

Dette er selvfølgelig viktig mht til innvandring – nye samfunnsmedlemmer. I hvilken grad tilegner nykommere seg det norske tillitsnivået etter ankomst? Og i tilfellet hva slags type tillit er det snakk om? Og hva gjør innvandringen med majoritetsbefolkningens generaliserte, institusjonelle og spesifikke tillit?

Nykommere som har grunnsosialiseringen i et kanskje lav-tillitssamfunn vil like mye være preget av *det*, som nordmenn er preget av det robuste tillitssamfunnet vi har hatt i Norge. Det foreligger mye forskning etter hvert om dette. Det er belegg for *både* bestandigheten i det (gjernede lave) tillitsnivået mange innvandrere har med seg til Norge, OG for at det skjer en sekundær-sosialisering I Norge, dvs at nykommere også tilegner seg tilliten i det nye hjemlandet. Men mye tyder på at det er mer den institusjonelle tilliten som tilegnes, mens den spesifikke blir svakere utviklet.

Og dette er særdeles viktige spørsmål for et Norge, som siden århundreskiftet har ligget i verdenstoppen når det gjelder innvandringsrate. TAKTEN i endringene er av stor betydning.

Det man kan kalle *integrasjonskapasiteten i systemet* blir påvirket av denne takten. Og her er vi også inne i et vanskelig og ofte følelsesladet terreng, der vi gjerne får en politisering av selve tillitsdiskusjonen.

Utfordringen ved omfattende (særlig lav-kvalifisert) innvandring i løpet av kort tid: er at det kan produseres ulikhet i en takt som institusjonene ikke klarer å motvirke. Ulikhet kan over tid være mekanismen som får den positive, selvforsterkende tillitsdynamikken til å tippe over i negativ retning.

Det kan argumenteres for at kompleksiteten i moderne samfunn – teknologiutviklingen, kommunikasjons-revolusjonen, globaliseringen og ikke minst **endring**stempoet – stiller høyere krav til generalisert tillit enn tidligere samfunnsforhold. Samtidig kan forutsetningene for å opprettholde denne tilliten være svekket gjennom den samme kompleksiteten.

XXXXXXXX

->Gitt alt dette, Hvordan kan man **styre** for å fremme den gullkantede tilliten i samfunnet?

Her finnes det få direkte mekanismer. Men en hel del indirekte. Dette var et sentralt element i det arbeidet vi gjorde i det andre Velferds- og migrasjonsutvalget fra 2017: «Integrasjon og tillit. Langsiktige konsekvenser av høy innvandring».

Ikke tid til å gå dypt inn i dette, men la meg kort oppsummere hva konklusjonene handlet om.

Analysene og anbefalingene handlet om at det ikke finnes shortcuts i dette farvannet – at tilltsskaping og integrasjon faktisk tar tid. Og at integrasjon gjennom viktige institusjoner er en systemisk nødvendighet. Det er snakk om å skape best mulig forutsetninger for tilhørighet og sosial mobilitet. Og det handler selvfølgelig om tilgang til arbeid, utdanning og velferd på linje med

befolkningen ellers. Unngå økende økonomisk ulikhet, marginalisering, bosegregering og diskiminering.

De viktige gjensidighetsnormene må innlæres gjennom praksis og tydelig kommunikasjon. Man må få folk med på laget i et samfunn der alle lovlige beboere har økonomisk grunnsikring uansett. Men det er noen grenser her i den andre enden: Majoritetsbefolkningen må definitivt også med på laget.

XXXXXXX

Så raskt to konkrete eksempler helt til slutt:

Jeg må innom Trygdeskandalen, som jeg mener var et vitnesbyrd om tillit på ville veier. Det kan være *for mye* gjensidig tillit mellom samfunnsinstitusjonene.

Kontrollinstansene i forvaltningen, rettsvesenet, blant politikerne OG i pressen er også viktige ingredienser i tillitssystemet. I denne skandalen vendte den institusjonelle tilliten mot seg selv.

Det var en ganske dramatisk situasjon, noe jeg ikke behøver å fortelle denne forsamlingen. Men når vi ser oss tilbake – to år har gått – kan det likevel se ut som om lite er grunnleggende forandret. Og hvis det stemmer, sier *det* trolig mye om slitestyrken i den systemiske tilliten i Norge.

Den svenske statsviteren Bo Rothstein, har sammenliknet tillitsreserven i velferdssamfunn med et korallrev: (SITERER)«den tåler en del skit, men når den klapper sammen går det raskt, og effektene kan bli en katastrofe». Så hvis vi skal tro på denne beskrivelsen, kan vi konstatere at krisen utvilsomt var «en del skit», men at det **ser ut til** at revet i det store bildet er intakt.

MEN, som nevnt, tillit blant HVEM har blitt et påtrengende spørsmål, der vi trenger mer kunnskap. Hvem er IKKE omfattet av tillits-kulturen? Det bringer meg over til mitt siste eksempel:

XXXXXX

Vi har nylig vært igjennom en samfunnsmessig krise som nærmest har vært et laboratorium for å studere tillit i ulike befolkningsgrupper. Snakker selvfølgelig om Pandemien.

COVID- Epidemien illustrerer BÅDE hvor viktig samfunnsmessig tillit er for å kunne håndtere en helsekrise dvs hvordan myndighetene får medborgere til å oppføre seg i tråd med smittevernregler, OG på den andre siden borgernes tillit til at myndighetene vet hva de driver med og at andre medborgere også er ansvarlige. Tillit har blitt en viktig forklaring på hvorfor det tross alt har gått temmelig bra i Norge, til tross for sviktende beredskap.

Men bristende eller svak tillit ble også anført som forklaring på at det ikke gikk så bra i deler av samfunnet. Mao at innvandrere var sterkt overrepresentert i smitte-statistikken og når det gjaldt innleggelsler.

Tillit leser jeg her som en omskrivning av det man vanligvis legger i begrepet «integrasjon». Altså at *det* det skorter på, er manglende tilhørighet, opplevd likeverd, sosiale og økonomiske problemer, manglende utdanning og digital kompetnase, sivil passivitet osv. de som rammes hardest er de som har minst tillit fra før, med andre ord, kriser kan virke ulikhets-forsterkende, også ang tillit.

Summen av alt dette - med ulik vektning i ulike miljøer - kan være et bakteppe for det som i mediene så ble oppsummert til å handle om «kulturell adferd».

Dvs. at fordi man ikke har samme tilhørighets-struktur som

majoritetsbefolkningen, responderer man også forskjellig på en påført risiko.

Den viktige lærdommen her, er at svakt medborgerskap **hos noen** kan påvirke smittevern-adferd på måter som gir økt risiko for smittespredning generelt. DVS enkelte gruppers utenforskap blir en risiko for HELE samfunnet.

Samtidig er **kommunisering** vanskelig: offentlig fokus på overrepresentasjon i smittestatistikken er nødvendig, men kan oppleves som stigmatiserende, noe

som igjen kan svekke tilliten til myndighetene. Dette er en hårfin balansering, som vi har kunnet følge med på underveis alle sammen. Politisk er dette et veldig sensitivt landskap, hvor muligheten for å trække feil er stor:

Underkommunisering av problemer innebærer økt risiko, men det gjør også systematisk negativ oppmerksomhet.

Alt i alt har også innvandrerbefolkningen høy grad av tillit til samfunnsinstitusjonene i Norge, om enn ikke like høy som resten av befolkningen. Men når vi snakker pandemi, kan dette være sant, samtidig som de relativt små gruppene som IKKE har tillit, er et stort problem. Små avvik kan få store utslag.

XXXXXXXX

Pandemien har synliggjort bedre enn noe, behovet for samfunnsmessig integrasjon OG tillitsmessig beredskap. Vi har fått en tydeliggjøring av den omfattende og gjensidige avhengigheten ulike grupper - ulike sosiale lag - har av hverandre. Jo mer sosial ulikhet og segmentering i samfunnet, jo mer samfunnsmessig sårbarhet.

XXXXX

Hvor står vi nå?

En sjenerøs og velfungerende velferdsstat bidrar til å redusere økonomisk ulikhet ved å gi svakere stilte sikringsmuligheter i velferdssystemet. Ved dette opprettholdes og videreføres den økonomiske utjevningen som i utgangspunktet bidro til oppslutning og tillit. Denne mekanismen - sterkt forenklet – peker samtidig inn i et urolig landskap:

Hvis folks institusjonelle tillit er avhengig av en rundhåndet velferdsstat, dvs at tilliten er påvirket av at **man får innfridd forventninger** som er etablert i oppgangstider, kan vi gå mindre tillitsfylte tider i møte.

Like fullt;

Takk for meg.

Andre skriftlige/skriftlege obligatoriske oppgave/oppgåve, KLAR2100, V22

Bokmål:

Skriv en fagartikkel som kan publiseres i tidsskriftet *Stat og styring* hvor du argumenterer for at resonnementene i kap. 10.8.1 (Innledning om «Forvaltningslovens bidrag for å ivareta de grunnleggende verdiene») i forslaget til ny forvaltningslov ([NOU 2019:5](#)) er særlig viktige i et klarspråkperspektiv. Omfang: ca. 11000 tegn med mellomrom, inkludert et artikkelsammendrag på ca. 600 tegn med mellomrom. Sammendraget skal inneholde en komprimert framstilling av din argumentasjon.

I artikkelen bør du referere til pensumlitteratur og ev. annen litteratur. Du skal følge tidsskriftets «Råd og tips ved skriving av artikler» som du finner [her](#). Du behøver ikke å følge tidsskriftets regler for «Stil og formatering». Merk at tidsskriftet har andre omfangsrammer og at forfatterne der ikke blir bedt om å skrive sammendrag.

Dersom du skriver artikkelen på bokmål, må du gjerne skrive sammendraget på nynorsk.

Nynorsk:

Skriv ein fagartikkel kan publiserast i tidsskriftet *Stat og styring* der du argumenterer for at resonnementa i kap. 10.8.1 (Innleiing om «Forvaltningslovens bidrag for å ivareta de grunnleggende verdiene») i framlegget til ny forvaltningslov ([NOU 2019:5](#)) er særleg viktige i eit klarspråkperspektiv. Omfang: ca. 11000 teikn med mellomrom, inkludert eit artikkelsamandrag på ca. 600 teikn med mellomrom. Samandraget skal innehalde ei komprimert framstilling av argumentasjonen din.

I artikkelen bør du referere til pensumlitteratur og ev. annan litteratur. Du skal følgje tidsskriftets «Råd og tips ved skriving av artikler» som du finn [her](#). Du treng ikkje å følgje tidsskriftets reglar for «Stil og formatering». Merk at tidsskriftet har andre omfangsrammer og at forfattarane der ikkje blir bedne om å skrive samandrag.

Dersom du skriv artikkelen på nynorsk, må du gjerne skrive samandraget på bokmål.

